

Откъс от Тайната планина

Джак едва не падна, докато се катереше по Приказното дърво, което растеше наред Приказния град. Някои дървета са неимоверно големи, други са невъобразимо стари, а Приказното дърво се отличаваше с друго. Всеки път, когато някой разкажеше история близо до него, на дървото изникваше нов филиз. От една кратка историйка можеше да порасне листо, а дългите и вълнуващи истории се превръщаха в цели клони, покрити със зеленина. Човек трябваше само да прокара пръст по някой клон и историята оживяваше в главата му. Усещането беше невероятно! Точно от това дърво бе получил името си и Приказният град.

– Някъде тук горе трябва да е – измърмори момчето.

– *Каквооо?* – изкудкудака Бетси, вълшебната говореща кокошчица на Джак.

Бетси можеше да казва само „какво“, но Джак и приятелите му някак винаги успяваха да я разберат.

– Не се ли сещаш? Историята за приключението от снощи – отговори момчето. – Когато се оказахме в капан на един кораб, а капитанът, който между другото беше куче, се беше отправил към остров от кости.

– *Каквооо...!?* – завъртя очи Бетси.

– Разбира се, че не е било сън! – настоя Джак. – После... когато се добрахме до острова, той се преобрази в огромна торта, а...

– *Каквооо?* – недоверчиво изкудкудака Бетси.

Джак спря да се катери.

– Добре де. Може снощното приключение наистина да е било сън. Но съм сигурен, че от Приказното дърво липсват истории. Например онази за пристигането на Ананси. Нали се сещаш... когато си мислех, че той е тролски шпионин, защото чичо му и майка му бяха прокълнати да изглеждат като тролове, а после откраднах едни заклинания и... така де... не се държах много добре... – засрамено се умълча Джак.

– *Каквооо!* – кимна Бетси, защото знаеше историята много добре.

– Ами сега я няма! – артистично заяви Джак. – И други липсват!

– *Каквооо?*

– Естествено, че търся точно където трябва, но тук има само следи от неотдавна отрязан клон.

– Ехо, Джак! – разнесе се глас под тях.

Джак погледна надолу през клоните и видя приятелите си Червената шапчица, Ананси и Рапунцел, а също и Пепеляшка, която всички наричаха Ела, и нейното магическо братче Коул.

– Здравейте! – извика в отговор момчето. – Тъкмо обяснявах на Бетси, че от Приказното дърво липсват истории.

– Не може да бъде! – възкликна Червената.

– Напротив, може! – отвърна Джак.

– Сигурен ли си? – попита Рапунцел.

Джак въздъхна:

– Ако не ми вярвате, качете се и ще видите сами. Не след дълго всички приятели бяха насядали по клоните.

– Джак е прав! – възкликна Ела. – Не мога да намеря историята за това как Коул и аз се запознахме с вас, когато спасихме майката на Ананси от злата вещица.

– О, не! – разочарова се Коул. – Това беше единствената история с мое участие!

– Едва ли е нарочно заради теб – каза Червената и се усмихна на Коул. – Не разбирам обаче как са изчезнали историите. Приказното дърво е защитено със специално заклинание и единственият начин някой да отреже история е да използва Свещената лъскава ножица за подрязване на истории, а кметът Фич го прави само веднъж в годината. Освен това обикновено се отрязват най-старите истории, за да не се

претрупа короната на Приказното дърво. А историите, които липсват, са съвсем нови...

– И във всички тях се разказва за нас! – ядоса се Рапунцел. – Липсва и историята, в която върху мен се стовари проклятието на духа от урната.

– Фич е намислил нещо – заяви Ананси. – Трябва тайно да е подрязал всички тези истории, но защо?

– Нямам никаква идея – отговори Джак. – Но бас държа, че е намислил нещо.

– *Каквооо!* – изкудкудака Бетси, хвърляйки гневни погледи.

– Бетси! – сгълча я Джак.

– *Каквооо...* – тихичко добави Бетси.

– И аз не харесвам кмета Фич – възрази Джак. – Но те моля да внимаваш какви ги приказваш. Поне все още имаме тайното клонче от Приказното дърво, което се пази в подводната пещера на Лили. До него Фич няма как да се добере.

– Може би няма да е зле да я посетим и да го проверим... – започна Ела, но бе прекъсната от силна шумотевица. Въоръжени стражи на кмета Фич влачеха някого. От клоните на Приказното дърво децата наблюдаваха как малка закачулена фигура, която риташе и се дърпаше, бе замъкната до стария дървен позорен стълб наред площада. Понякога в игрите си Джак и приятелите му се качваха на

позорния стълб, но никой от тях не смяташе, че той някога е бил използван по предназначение.

– Да видим дали това ще ти хареса! – изръмжа една жена от стражата на кмета Фич и грубо заклещи китките на затворника, при което той извика от болка.

– Дали мама и татко ще дойдат да те спасят! – добави друг страж, усмихвайки се лукаво. – Защото, ако дойдат... ние ще ги чакаме!

Трети страж издърпа качулката от главата на затворника, след което всички се оттеглиха и го оставиха сам. Джак погледна Червената, чиито очи се бяха разширили от уплаха. На позорния стълб бе приковано дете. Малък трол.

– Видяхте ли? – прошепна Джак от клоните от дървото.

– Какво да видим? – попита Рапунцел.

– Как стражите на Фич... – той не довърши, защото забеляза как принцесата завъртя очи. – Ясно, видели сте.

– Какво ще правим? – попита Ананси. – Вярно, че всички все повтарят: Троловете носят неприятности, но тук става въпрос за дете. Едва ли е по-голямо от нас!

– Не мога да повярвам, че някой все още прибягва до позорния стълб – възкликна Ела. – Това е отвратително!

– Според вас дали да му занесем вода или нещо друго? – попита Коул, който се рееше притеснено над Приказното

дърво. – На негово място щях да се чувствам ужасно... Злата вещица ни беше затворила с Ела в замъка си, но поне можехме да се движим, а и винаги се намираше вода за пиене, дори и само да се стичаше по стените на стаята, в която спяхме...

– Прав си! – заяви Червената. – Трябва да направим нещо, но какво?

– *Каквооо!?!* – изкудкудака Бетси тихичко.

– Това е чудесна идея, Бетси... – каза Червената. – Но дори и да намерим дракон, как можем да сме сигурни, че той няма да изяде всички ни и да изпепели целия град, вместо само да уплаши стражите, за да освободят детето?

– *Каквооо!?* – предложи отново Бетси.
Ананси поклати глава:

– Дори и да можехме да изобретим машина, която да спре времето, за да освободим малкия трол, преди стражите да ни видят, не знам откъде бихме намерили всички необходими части.

Бетси запърха ядосано и издаде още едно: *Каквооо?*

– Тайна среща с останалите в дървесната къщичка у нас? – възкликна Червената. – Това е гениално, Бетси! Тогава на някого може да му хрумне нещо подходящо.

– *Каквооо* – измърмори сърдито Бетси.
Децата слязоха от Приказното дърво и се измъкнаха от

площада, като от време на време хвърляха притеснени погледи към малкия тролски затворник. Джак помоли Бетси да намери Хензел и Гретел и колкото се може повече от приятелите, което тя направи, но понеже все още беше в лошо настроение, през цялото време кудкудякаше сърдито.

2

Приятелите тичаха през града към къщата на Червената, когато се разнесе глас, от който ги побиха тръпки. Всъщност гласът не се разнесе, а по-скоро долетя хрипливо до тях.

– Така, така, госпожице Червена – поздравя Стария Бърт, продавачът на морски деликатеси, който буташе дървената си количка по улицата. – Накъде бързате така?

– Ами наникъде... само...

Червената се огледа, за да види кой приятел би ѝ се притекъл на помощ, но всички сякаш се бяха изпарили. Забеляза, че Джак се е скрил зад една нощница, висеща на нечий простор. Ананси пък се беше покатерил по паяжина и се спотайваше под една стряха. Коул някак беше успял да превърне Ела, Рапунцел и себе си в хамстери. Като се има предвид, че магията му все засичаше, вероятно се беше опитвал да ги направи невидими.

Червената въздъхна.

– Чуй ме внимателно, Бърт – твърдо каза тя. – Няма да купя никакви морски деликатеси от теб, разбра ли? Не харесвам морска храна и никога няма да я заобичам!

– Ама аз вече не продавам такива нещица – отговори той, бърчейки нос. – Излязох от този бизнес.

– Какво тогава има в количката? – попита Червената, докато три хамстера се лутаха между краката ѝ.

– Канцеларски материали.

– Канцеларски материали ли? Ама наистина?

Червената обичаше да рисува и никога не можеше да устои на нов скицник или комплект моливи.

– Искаш ли да погледнеш, госпожичке? – попита Стария Бърт, ухилен до уши.

– Добре тогава – отговори Червената и повдигна капака.

Думата „деликатеси“ беше зачеркната и заменена с „канцеларски материали“, но количката пак си вонеше както преди.

Червената потрепери от отвращение.

– Ами, Бърт... „канцеларски“ е написано неправилно и това тук не са канцеларски материали. Количката ти е пълна с воняща развалена риба!

– Няма такова нещо! – излая Бърт в отговор и измъкна една риба меч. – Ей на, виж! Това е молив.

– Това е риба меч – възрази Червената. – Само че краят на муцуната ѝ е боядисан в черно, за да прилича на молив.

– Глупости! – отвърна обидено Бърт.

Той измъкна парче изсушено водорасло, взе рибата меч и се опита да напише нещо, но не се получи.

– Ама че молив... – размърмори се Бърт. – Сигурно трябва да се подостри.

Червената се ухили:

– Мисля, че сега вече съм виждала всичко.

– Така ли? – попита ядосано Бърт и навря лицето си в нейното: – А виждала ли си плъх на кораб, който е толкова гладен, че е готов да изяде и себе си? Започва с опашката... Червената се ужаси и поклати глава.

– Значи не си виждала всичко – победоносно заяви Бърт. – Сега ме извини, но ще тръгвам, защото съм зает човек. При тези думи Бърт се затътри по пътя, бутайки скърцащата количка пред себе си.

– Хоризонтът е чист, няма го вече! – извика Червената, когато той се отдалечи.

Един по един приятелите ѝ се измъкнаха от скривалищата си – освен Коул, Ела и Рапунцел, които все още си бяха хамстери.

– Не мога да измисля как да разваля заклинанието – изписка хамстерът със синя козина, който явно беше Коул. – Съжалявам...

– Както винаги! – изписка хамстерът с дълги руси плитки.

– Не се тревожете. Сигурна съм, че Коул ще се сети – успокои ги третият хамстер, който внимателно разглеждаше една дупчица на обувката на Червената.

– Хайде да умуваме върху това у нас – заяви Червената, след което се наведе и ги взе в ръцете си. – Все пак ни предстои тайна среща.